

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/113/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725202590
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6725202590.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XX, XXX XX E., právne zastúpeného F. G. C., advokátom, so sídlom D. XXX, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: F. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXXX, XXX XX E., J. H. K. I. B. L. D., so sídlom J. M. N. XXX/XX, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/30/2025 – 40 zo dňa 24. 07. 2025, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/30/2025 – 40 zo dňa 24. 07. 2025 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania o neodkladnom opatrení v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Zvolen (ďalej aj len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol tak, že nariadil neodkladné opatrenie v nasledovnom znení:

„I. Súd z a k a z u j e žalovanému priblížiť sa k žalobcovi na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov, s výnimkou prípadov nevyhnutnej potreby súbežnej účasti žalobcu a žalovaného na procesných úkonoch pred orgánmi verejnej moci, a to v nevyhnutnom rozsahu.

II. Neodkladné opatrenie sa o b m e d z u j e na dobu 6 (šesť) mesiacov od jeho doručenia žalovanému.

III. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.“

1.1 Súd prvej inštancie vo veci postupoval podľa ustanovení § 324, § 325, § 326, § 328 a § 330 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

1.2 Uviedol, že žalobca sa svojím návrhom zo dňa 16.07.2025 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť, aby sa k nemu nepribližoval na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodnil tým, že so žalovaným sú už niekoľko rokov susedia. Jediná prízjazdová cesta k jeho domu vedie popri nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného. Pri akomkoľvek opustení bydliska musí tak prejsť okolo domu žalovaného, žalovaný tak robiť nemusí, nakoľko cestná komunikácia do obce vedie smerom od jeho domu smerom do obce. So žalovaným spolu ako susedia vychádzali štandardne. Jeho rodina žalovanému povolila potiahnuť elektrinu z ich elektrického stĺpu, pričom im žalovaný za týmto účelom rozkopal pozemok. Vzájomné vzťahy medzi nimi sa zhoršili potom, ako žalovaného opakovane vyzýval, aby si ustrážil svojho psa, nakoľko tento opakovane pohrýzol ľudí pohybujúcich sa po cestnej komunikácii pred domom žalovaného. Keď sa dlhodobo nič nezmenilo, riešila sa táto záležitosť oficiálne na mestskom úrade. Žalovaný sa k zanedbaniu starostlivosti o psa priznal a zaplatil aj mestu vyrubenú pokutu. Tento sa neskôr vyhováral, že to zaplatil len z dôvodu, že

nemal energiu vec riešiť dôkladne. Po určitej dobe od tejto udalosti pes žalovaného zomrel. Žalovaný ho začal viniť z úmrtia psa, keď ho mal údajne dlhodobo a postupne tráviť. Túto skutočnosť si žalovaný vsugeroval a v tejto sa začal utvrdzovať, hoc nikdy nepredložil žiaden dôkaz, že sa tak stalo. Vzťahy sa postupne zhoršovali a žalovaný sa prejavoval čoraz agresívnejšie, najmä keď bol pod vplyvom alkoholu. Správanie žalovaného vyústilo do spáchania priestupku voči nemu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. dňa 27. 10. 2022, keď mu žalovaný na kapotu auta pred jeho domom vysypal listy zo stromov a štrk, hoci v zázname o priestupku sú uvedené len listy. Za tento skutok bola žalovanému uložená pokuta vo výške 10,- Eur. Od spáchania predmetného priestupku sa snažil byť so žalovaným čo najmenej a podľa možnosti sa mu vyhýbať, čo nebolo vždy možné, nakoľko každá cesta z domu, či už vozidlom alebo pešo vedie cestnou komunikáciou, ktorá hraničí s pozemkom žalovaného, na ktorom má tento postavený dom. Správanie žalovaného prudko eskalovalo dňa 05. 06. 2025 v čase o 21:41 hod., keď ho žalovaný na verejnej cestnej komunikácii fyzicky napadol vidlami, ktorými smeroval svoje bodnutie do vrchnej časti jeho tela. Toto bodnutie našťastie reflexívne odvrátil tým, že pred seba prikrčil ruku, nakoľko v druhej ruke držal telefón a volal pritom a teda zásah hrotom vidiel zasiahol jeho ruku, ktorú mu týmto žalovaný prepichol. Toto zranenie si vyžiadalo zásah polície, záchranných zložiek a vyústilo do 31 dní trvajúcej práceneschopnosti. V tejto veci bolo začaté aj trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví a výtržníctva, ktorú vyšetruje M. J. E., pod sp. zn.: ČVS: M./E.. Bol na PN od 06. 06. 2025 do 07. 07. 2025. Opuch miesta zranenia bol veľmi bolestivý a obmedzoval ho v obvyklom spôsobe života a to najmä pri plnení pracovných povinností. O. mal neskôr zahnisanú. Z lekárskeho správ vyplýva, že sa jednalo o penetračnú ranu ostrým bodným predmetom, kde lekár označil aj miesto vbodu a miesto výbodu v podkoží predlaktia. Z tohto vyplýva, že sa jednalo o tak silný výpad, že kovový hrot vidiel vošiel z jednej strany predlaktia, perforoval celé podkožie a vyšiel druhou stranou predlaktia. Keď sila vpichu dokázala prebodnúť jeho predlaktie skrz na skrz, rovnaká sila vpichu by iste dokázala prepichnúť brušnú dutinu, prípadne pľúca. Žalovaný už bol v minulosti odsúdený za spáchanie obdobného trestného činu výtržníctva a teda sa v jeho živote nejedná o prvopáchatelstvo trestnej činnosti. Žalovaný bol už súdne trestaný za páchanie trestnej činnosti dokonca dva krát. Po tejto udalosti sa u neho začali prejavovať úzkostné stavy a depresie po prežití takejto stresovej udalosti, pričom tento stav pretrváva. Má strach o svoj život a zdravie, ako aj o bezpečnosť svojej rodiny. Lekár tento stav predbežne diagnostikoval diagnózou F41.8 - Iná úzkostná porucha a diagnózou F43.8 - Iná reakcia na ťažký stres s tým, že mu vystavil výmenný lístok na vyšetrenie u klinického psychológa. Žalovaný najprv v trestnom konaní tvrdil zasahujúcim policajtom, že o ničom nevie a že bol od 21:00 hod. doma a následne na to tvrdil, že sa zľakol v tme a omylom ho trochu štychol vidlami. Žalovanému vykonala zasahujúca hliadka bezprostredne po skutku v čase o 22:23 hod. dychovú skúšku, pričom žalovaný nafúkal hodnotu 0,42 mg/l alkoholu v krvi. Obáva sa, že ak bude žalovaný opäť pod vplyvom alkoholu, bude sa mu chcieť pomstiť za to, že vec riešil oznámením na polícii. Konanie žalovaného je nevyspytateľné a nepredvídateľné, nakoľko aj tento skutok sa odohral za situácie, že išiel od kamaráta z domu smerom domov a počas cesty telefonoval so svojou manželkou. Žalovaného vnímal a evidoval len periférne a šiel celý čas po cestnej komunikácii. Žalovanému nedal žiadnu zámienku na útok. Tento útok bol bez akéhokoľvek odôvodnenia, slovnej výmeny, skrátka bez akéhokoľvek jeho podnetu. Má za to, že túto situáciu je potrebné riešiť bezodkladne a naliehavo. Neodkladné opatrenie vhodne a účinne zabezpečí jeho ochranu počas prebiehajúceho trestného konania, v ktorom vystupuje ako poškodená osoba. U žalovaného má jeho správanie stúpajúcu tendenciu, kedy sa postupne pretavilo zo slovných obvinení a hádok do priestupku a následne do fyzického útoku na jeho osobu.

1.3 Žalobca odôvodnil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strachom z fyzických útokov žalovaného na neho, čo vzbudilo u neho obavu o jeho život a zdravie. Taktiež mal obavu, že žalovaný sa mu bude chcieť pomstiť za to, že udalosť zo dňa 05.06.2025 nahlásil na polícii a na základe tejto udalosti bolo voči žalovanému vznesené obvinenie. Jediná príjazdová cesta k domu žalobcu vedie popri nehnuteľnosti žalovaného a tak žalobca pri akomkoľvek opustení bydliska musí prejsť okolo domu žalovaného. Zo žalobcom predložených dôkazov vyplýva, že žalobca dňa 05.06.2025 utrpel zranenia, ktoré mu mal spôsobiť žalovaný pod vplyvom požitia alkoholických nápojov na verejnom priestranstve, ktoré zranenia si vyžadovali PN v rozsahu 1 mesiaca. V príčinnej súvislosti s týmto skutkom bolo žalovanému vznesené obvinenie za prečin výtržníctva spáchaného v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu. Vzťahy medzi stranami sporu, ako susedmi, sú vážne narušené. Súd preto ustálil, že žalobca nárok na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil. Existuje totiž obava, že konaním žalovaného môže opätovne dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv, ktorých súčasťou je aj právo na ochranu života a zdravia. Súd tak vzhladol za splnenú zákonom predpokladanú podmienku ohrozenia telesnej a duševnej integrity žalobcu prípadným konaním žalovaného od schválnosti až po fyzický útok. Takúto ujmu by pocítovala ako závažnú každá

fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení žalobcu. Súd tak návrhu žalobcu vyhovel, avšak s tým, že obmedzil jeho trvanie na dobu 6 mesiacov od jeho doručenia žalovanému. Časovo neobmedzený zákaz priblíženia sa k žalobcovi, bez ďalšieho dokazovania, by totiž závažným spôsobom zasahoval do osobnej slobody žalovaného, keďže zákaz priblíženia sa k žalobcovi sa vzťahuje na bližšie neurčené priestory.

1.4 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia úspešný v celom rozsahu a súd mu priznal nárok na náhradu týchto trov v rozsahu 100 %.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu s odkazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku. Žalovaný poukázal na to, že takisto podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre prečin výtržníctva, ktoré obvinenie považujú za nezákonné, nakoľko skutok sa nestal na mieste verejnosti prístupnom, a teda neboli splnené znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu a taktiež žalovaný má za to, že nie sú naplnené ani znaky trestného činu ublíženia na zdraví žalovaným žalobcovi. Taktiež z dôvodov uvedených v sťažnosti považujú vznesenie obvinenia žalovanému za nedôvodné. Žalovaný pripustil, že za ostatné obdobie neboli vzťahy medzi žalobcom a žalovaným najlepšie, avšak žalobca vo svojom návrhu zveličuje pri opise problematickosti ich vzťahov, nakoľko je to práve žalobca, ktorý sa správa v miestnej časti spôsobom, ktorý opisujú tiež v sťažnosti. Problematickou osobou tak nie je žalovaný, závadovou osobou, ktorá robí problémy žalovanému je práve žalobca, a to len z toho dôvodu, že si žalovaný „dovolil“ takmer v susedstve žalobcu postaviť dom. To, že žalobca musí prechádzať popri bydlisku žalovaného, mu nespôsobuje a ani nespôsobovalo žiadne problémy. Naopak, práve žalobca žalovaného, ako aj členov jeho rodiny, už dlhé roky deptá tým, že k nim chodí domov na hranicu pozemku a kde nie sú svedkom jeho konania žiadne osoby, tak aj na pozemok žalovaného a tú traumatizuje svojimi rečami žalovaného a členov jeho rodiny, že im doslova nedaruje to, že si dovolili stavať v jeho blízkosti, čím vraj mali pokaziť výhľad. Poukázali na to, že práve žalobca sa vyhrážal žalovanému fyzickou likvidáciou a uviedli, že žalobca je ako podnikateľ v miestnych kruhoch a pomeroch v Detve známy. I napriek tejto skutočnosti bol nakoniec jediný postihnutý priestupkovo práve žalovaný. Taktiež nie je pravdou tvrdenie žalobcu, že by pes žalovaného ohrozoval okoloidúcich alebo, že by niekoho pohrýzol. Okolnosti priestupkového postihnutia žalovaného tiež opísali v sťažnosti a pre žalovaného bolo jednoduchšie to ukončiť, pretože podľa žalovaného žalobca využíval svoje podnikateľské kontakty a postavenie akéhosi dôležitého človeka v meste Detva na to, že žalovaného ochromovalo B. E. nekonečnými výsluchmi a keď musel žalovaný už piaty či šiestykrát ísť na pojednávanie jednoduchého priestupku, žalovaný sa doslova vzdal a priznal sa aj k tomu, čo sa nestalo. Ďalej popísal žalovaný vzťahy medzi ním a žalobcom a stupňujúcu sa nevraživosť medzi sporovými stranami, keď žalobca podľa názoru žalovaného svoju nevraživosť stupňoval až do momentu, keď si „takto dovolil takmer v tme za blčiaceho ohňa v pahrebe, keď bol svetlom z ohňa žalovaný oslepený, pristúpiť k nemu, naľakať ho až sa stala táto nešťastná náhoda.“ Žalovaný pripustil, že manéver z preľaknutia, ktorý uskutočnil by zrejme poranil akúkoľvek osobu, nakoľko žalovaný sa veľmi zľakol a ako bolo v konaní zistené, vypil pár pohárov vína, bol však na svojom dvore, kde nemohol očakávať, že sa pri ňom zjaví akákoľvek cudzia osoba. Bol však v tme, oslepený ohňom a vôbec nevedel, keď vztýčil vidly na svoju obranu, že sa v jeho bezprostrednej blízkosti nachádza živý tvor, ktorého vyhodnotil ako hrozbu, keď na uvedenom mieste v E. na laze nemožno vylúčiť, že by to mohol byť jeleň či dokonca aj medveď. Preto je podľa názoru žalovaného trestné konanie absurdné a rovnako i neodkladné opatrenie na ochranu osobnosti žalobcu je celkom nedôvodné. Nie je pravdou, že by sa žalovaný voči žalobcovi kedykoľvek prejavoval agresívne. Práve žalovaný, keď už príkoria, ktoré mu robil žalobca prerástli do vyhrážania, podal trestné oznámenie z dôvodu obavy, že žalobca svoje hrozby naplní, dočkal sa však nečinnosti polície o jeho oznámení a pranierovania a doslova terorizovania žalovaného v priestupkovom konaní na B. E.. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že mu mal vysypať listy zo stromov a štrk na kapotu auta; bol to žalobca, ktorý si zo svojich stromov na jeseň neodpratával lístie, žalovaný tieto listy odstraňoval zariadením na to určeným z komunikácie k pozemku žalobcu, keďže to boli listy z jeho stromu, aby sa nezchromažďovali a v daždivom počasí nehnili na ceste a nezapchávali mu odvodňovací kanál, v dobrej viere, aby zahnívajúcce lístie nemalo potenciál spôsobiť napr. kolíziu na aute. Je pravdou, že žalovaný hodil za hrst' listov zo stromu žalobcu na kapotu auta žalobcu, avšak len preto, že žalobca viackrát nereagoval na prosby žalovaného, ktorý ho prosil a rovnako i jeho manželku, aby si tieto listy odpratával, čo však neurobili. Žalovaný sa k tomuto skutku priznal policajtom, zaplatil pokutu 10,- Eur, avšak i policajti potvrdili, že na kapote auta sa nachádzali len listy a nie štrk. Takéto susedské vojny však nemôžu podľa názoru žalovaného byť skutkovým základom na to, aby bolo nutné

chrániť osobnosť žalobcu neodkladným opatrením. Žalobca robí rodine žalovaného príkoria vždy, keď nemá u seba kde ubytovať ľudí. Klamstvom žalobcu je aj to, že by žalovaný smeroval vidly k hornej časti tela žalobcu, pretože má zranenia na chrbte ruky poniže lakťa. Je preto absurdné, aby si na fotografiách zachytené zranenia vyžiadali 31-dňovú práceneschopnosť, pretože žalobca na druhý deň po incidente robil s obviazanou rukou všetko to, čo aj do utrpenia zranenia. Dokonca na druhý deň išiel do práce, strihal vrbu a dňa 25.06.2025, t.j. 20 dní po skutku kosil, o čom žalovaný priložil video, ktoré žiadal v konaní vykonať. Taktiež žalobca tvrdil, že ho malo bolieť šoférovanie, pričom hneď na druhý deň šoféroval, bol odviezť svojho suseda pána B. do E., čo na výsluchu sám pán B. a vypovedal. Žalovaný uviedol, že pri uvedenom incidente sa „zvrtoľ“ s vidlami v rukách a v dôsledku nevhodného správania sa žalobcu, ktorý pristupoval po pozemku žalovaného, ktorý držal vidly v rukách, od chrbta, tak je to len žalobca, ktorý je zodpovedný za jeho zranenie, ktoré mu žalovaný spôsobil nechtiac. Jeden perforačný vpich, o ktorom žalovaný ani nevedel, je práve nespochybniteľným dôkazom o tom, že išlo o náhly obranný manéver žalovaného, ktorý za pomerov na mieste pri praskajúcom ohni nemohol čakať, keď začul za svojim chrbtom zvuky, keď na jeho pozemku sa objavil večer človek, čo mu za jeho chrbtom nemal čo robiť. Žalovaný zotrval na tom, že žalobcu „štuchol vidlami“ a tvrdí to od počiatku. Žalovaný policajtom tvrdil, že bol doma preto, že žalobca klamal, že incident sa udial na ulici, pritom to bolo na pozemku žalovaného. Žalovaný sa až kým prišli policajti domnieval, že odstrčil žalobcu vidlami a tým ho odradil od ďalšieho zo série útoku a osočovaní, keď sa žalobca žalovanému vysmieval, že si ho mal dávno oplotiť, keď nechce, aby mu žalobca chodil po pozemku, preto bol žalovaný veľmi prekvapený, keď sa ho policajti dopytovali, či bol doma, lebo tak, ako pravdivo uviedol doma bol. Taktiež žalovaný pripustil, že je pravdou, že bol v minulosti odsúdený, avšak nebol odsúdený za násilnú trestnú činnosť. Hoci skutok, ktorého sa dopustil ako 23-ročný bol kvalifikovaný ako výtržníctvo, nešlo o násilnú trestnú činnosť, žalovaný šoféroval pod vplyvom alkoholu a do dnešného dňa nemá vedomosť, prečo bol tento skutok posudzovaný ako výtržníctvo. Taktiež žalovaný poukázal na to, že žalobca koná i takým spôsobom, že sa skrýva za vrbami a keď žalovaný vyjde na cestu, vyskočí spoza vrby a už v tom momente, hoci sa žalovaný nijako vedome k žalobcovi nepribližuje, sú vo vzájomnej vzdialenosti menšej ako 10 metrov. Preto je rozhodnutie prvostupňového súdu nesprávne a spôsobilé privodiť žalovaného ujmu spôsobenú pomstychtivým žalobcom, ktorý môže, tak ako to už urobil, v momente, keď vystúpil žalovaný na cestu „vyskočiť“ s palicou v ruke spoza vrby a ocitnúť sa vo vzdialenosti menšej ako 10 metrov“. Preto je tu podľa žalovaného vážne riziko, že neodkladné opatrenie spôsobí to, čoho sa žalovaný obáva, že si ho žalobca takto odľahčí alebo natočí a žalovaný nebude mať žiadnu možnosť, aby sa ubránil tvrdením, že on nepristupoval k žalobcovi, ale že vyšiel len na verejnú komunikáciu a že to bol samotný žalobca, kto takto „záškodnícky, ako sa už o to pokúsil, vyskočil smerom k žalovanému spoza vrby“. Ďalej žalovaný uviedol, že k odvolaniu pripája i videá, ktoré žiada v konaní vykonať, z ktorých je agresívne správanie sa žalobcu zjavné. Navrhol preto, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietne.

2.1 Spolu s odvolaním proti uzneseniu okresného súdu predložil i sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 12.06.2025.

3. Súd prvej inštancie doručil odvolanie žalovaného žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 23.09.2025. Uviedol, že vo svojom odvolaní žalovaný replikuje dookola všetky svoje argumenty uvedené v trestnej veci, vedenej na M. J. E. v rámci podanej sťažnosti voči vzneseniu obvinenia zo dňa 12.06.2025. Žalovaný však vo svojom odvolaní neuviedol, že s týmito argumentami sa už dozorujúci prokurátor vypořiadal v uznesení zo dňa 14.07.2025, ktorým sťažnosť v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Toto uznesenie prokurátora bolo žalovanému známe v čase podania tohto odvolania, a teda tento postup možno považovať za účelový. Z predmetného uznesenia žalobca poukázal na to, že v uvedenom prokurátor konštatoval, že bolo dostatočne preukázané, že skutok sa stal na ceste v blízkosti rodinného domu obvineného a nie na súkromnom pozemku obvineného, a to jednak z dôvodu, že žiadny takýto dôkaz nebol v doterajšom konaní produkovaný, nehovoril o tom navyše ani samotný obvinený ešte počas priestupkového konania, no najmä je takýto záver logicky vylúčený z dôvodu, že poškodený A. B. C. v čase skutku telefonoval so svojou manželkou, pričom obaja menovaní vo svojej výpovedi uviedli, že spolu telefonovali počas cesty poškodeného domov od suseda F. B.. Je tak vylúčené, aby sa pri telefonovaní mohol k obvinenému „zakrádať“ bez toho, aby si to tento nevšimol, resp. ho vôbec nezaregistroval. Taktiež žalobca opakovane poukázal na skutočnosť, že žalovaný vo veci preukázateľne, podľa úradného záznamu spísaného dňa 05.06.2025 zasahujúcim policajtom A. B. I., uvádzal ku skutku policajtom, že o ničom nevie, že

tento bol v čase o 21:00 páliť za domom papiere, kde pritom nikto nebol a nič sa nestalo. Žalovaný teda bezprostredne po skutku kategoricky popieral, že vôbec k nejakému konfliktu medzi žalobcom a žalovaným došlo. Takisto dňa 19.06.2025 bol vyslúchnutý ako obvinený, kde rovnako odmietol vo veci vypovedať a v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia uviedol úplne inú verziu skutkového deja, ako žalovaný uviedol zasahujúcim policajtom dňa 05.06.2025, teda bezprostredne po spáchaní skutku. Možno sa tak domnievať, že žalovaný pravdepodobne po porade so svojim obhajcom, účelovo vyprodukoval verziu deja ako stratégiu obhajoby, kde nosnú časť argumentácie zakladá na údajnej skutočnosti, že bola tma, z ktorej sa mal žalobca údajne vynoriť a žalovaného prekvapiť, pričom ešte aj na vzdialenosť 2-3 metrov videl len postavu muža, ktorú si nevedel žalovaný stotožniť s osobu žalobcu. Žalobca uviedol, že nie je pravda, že by žalobca zišiel z cestnej komunikácie na pozemok žalovaného a nie je pravda, že bola v čase spáchania skutku tma. Dňa 05.06.2025 bolo tesne pred letným slnovratom, a teda sa jedná o jeden z najdlhších polárnych dní v roku. Slnko zapadalo za horizont až v čase o 20:39 a bola fáza dňa, kedy je obloha tmavšia, ale stále je dosť svetla, pričom sú viditeľné obrysy celého horizontu a začínajú byť vidieť prvé hviezdy. Svetelné okolnosti sa dajú opísať ako jemné šero, kedy je na vzdialenosť 10 metrov zreteľne vidieť pohyb a siluetu človeka, pričom tohto je možné spoľahlivo identifikovať na vzdialenosť 10 metrov. Žalobca mal navyše oblečené tričko výraznej červenej farby s bielym golierom. Tma, ako ju opisuje žalovaný, pri ktorej ani na vzdialenosť 3 metrov, dokonca 2 metrov, nie je možné rozoznať identitu osoby, nastala v tomto dni až v čase o 23:51. Taktiež žalobca zvýraznil, že je maximálne nelogické, aby žalobca s telefónom v ruke a manželkou na linke, urobil pohyb proti žalovanému, dokonca na jeho súkromný pozemok, kedy by videl, že tento, či už drží v rukách vidly alebo dokonca ich tento zdvihol smerom proti jeho osobe. Prirodzená reakcia každého obozretného človeka, by bola dať sa na útek, ale nie smerovať ďalej oproti žalovanému. Žalobca mal v danom prípade nulovú hladinu alkoholu a žalovaný takmer 1 promile, a teda žalobca určite vedel vyhodnotiť danú situáciu lepšie ako žalovaný. Taktiež žalobca zvýraznil, že keďže pozemok žalovaného nie je žiadnym spôsobom oplotený, tento sa nepovažuje za pozemok patriaci k obydlíu, nakoľko nie je uzavretý. Nemôže sa tak jednať o legálne použitie zbrane, ak by aj akákoľvek osoba vstúpila na pozemok žalovaného, čo samozrejme žalobca popiera. K ostatným tvrdeniam ohľadom susedského spoluzitia uviedol žalobca toľko, že tvrdenia žalovaného o tom, ako sa k nemu žalobca správa nevhodne a spôsobuje mu príkoria, sú vymyslené, rovnako ako celá obhajoba žalovaného v trestnej veci. Žalovaný deklaroval, že voči osobe žalobcu podal v minulosti trestné oznámenia pre vyhrážky fyzickou likvidáciou. Žalobca uviedol, že o žiadnej takejto skutočnosti nemá vedomosť a žalovaný nepredložil o tejto skutočnosti žiaden dôkaz a ani neuviedol ako mala byť táto údajná trestná vec vyriešená. Ku kamerovým záznamom doloženým žalovaným uviedol žalobca, že tieto sú vyhotovené nezákonne v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov, nakoľko sa jedná o celoplošné monitorovanie verejnej cestnej komunikácie. Zo samotných videí taktiež nie je zrejmé, akú konkrétnu skutočnosť, týkajúcu sa neodkladného opatrenia mali preukazovať. V konaní je podľa názoru žalobcu podstatné, že miera agresívneho správania žalovaného voči žalobcovi má stúpajúcu tendenciu. Žalovaný už v minulosti bol odsúdený za páchanie trestnej činnosti, následne tento spáchal voči žalobcovi priestupok a následne pod vplyvom alkoholu fyzicky zaútočil na žalobcu a spôsobil mu zranenie, pričom tento je aj napriek svojej procesnej obrane stále v postavení obvineného. Žalobca má za to, že nariadenie neodkladného opatrenia vo veci je dôvodné a taktiež nevyhnutné. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

5. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené žalovanému s možnosťou k uvedenému sa v lehote 10 dní vyjadriť.

6. Vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu podané nebolo.

7. V dôsledku odvolania žalovaného proti uzneseniu okresného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou, proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 písm. d/ CSP) a zistení, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP v spojení s ustanovením § 329 ods. 2 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 329 ods. 1 v spojení s § 385 ods. 1 CSP „a contrario“ uznesenie okresného súdu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil v celom rozsahu ako vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti uzneseniu, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie nie je dôvodné, a preto uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovanému uložený zákaz priblížiť sa k žalobcovi na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov, i v závislom výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správne.

11. Na úvod odvolací súd konštatuje, že účelom neodkladného opatrenia je rýchla úprava právnych (nie len faktických) pomerov strán sporu, prípadne zabezpečenie výkonu existujúceho alebo prípadne ešte nevykonateľného, či očakávaného rozhodnutia, resp. exekučného titulu. Právna teória a prax determinovala rámec postulátov, ktoré súd pred nariadením neodkladného opatrenia skúma a hodnotí, a ktorých naplnenie vyplýva z požiadavky ústavnoprávneho rámca práva na súdnu ochranu. Ide o tzv. zásadu opodstatnenosti, efektívnosti, provizórnosti a proporcionality. Z tohto aspektu možno konštatovať, že nariadenie neodkladného opatrenia je prípustné a opodstatnené vtedy, ak: a) sa tvrdí a osvedčí existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, b) tento právny vzťah si vyžaduje bezodkladnú úpravu alebo, ak je daná obava z ohrozenia exekúcie, c) uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), d) navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, e) právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), f) sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (§ 324 ods. 3 CSP).

12. Pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V tomto smere sa pre naplnenie požiadavky rýchlej a efektívnej ochrany (§ 328 ods. 2 CSP) nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré by mal mať súd zistené pred vydaním rozhodnutia v merite veci. Zákon z toho dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení mal súd vykonávať riadne dokazovanie (§ 185 a nasl. CSP), t. j. rozhoduje sa spravidla bez nariadenia pojednávania, bez výsluchu a bez vyjadrenia protistrany; z procesného hľadiska je teda zásadným determinantom pre rozhodnutie súdu obsah samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom je navrhovateľ povinný osvedčiť relevantné skutkové tvrdenia, z ktorých vyvodzuje splnenie zákonom stanovených podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Pre nariadenie neodkladného opatrenia v zákonom udržateľnom rámci je postačujúce, ak sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na vydanie neodkladného (dočasného) opatrenia aspoň osvedčené. Je však nevyhnutné, aby boli osvedčené aspoň tie základné skutočnosti, ktoré poskytujú udržateľný záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako i osvedčenie, že existuje nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zdôrazňuje, že predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia sa pred súdom nedokazujú, ale osvedčujú. Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti), pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formalities, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná, čo v danom význame znamená, že súd vychádza predovšetkým z tvrdených skutočností v návrhu a priložených dôkazných prostriedkov, bez vyjadrenia protistrany (§ 329 ods. 1 CSP).

13. Odvolací súd dáva do pozornosti, že koncepcia inštitútu neodkladného opatrenia vo všeobecnosti vychádza z princípu ochrany práv a oprávnených záujmov navrhovateľa bez vopred vymedzeného časového ohraničenia, pokiaľ trvajú dôvody jeho nariadenia (§ 334 CSP). Uvedené však nie je možné „ad hoc“ zamieňať s podstatou provizórnosti neodkladných opatrení. Uvedený záver zodpovedá súčasne ústavnokonformnému výkladu, v zmysle ktorého je potrebné neodkladné opatrenie vnímať ako jeden zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v jeho priebehu nastať (III. ÚS 53/2020-11). Vzhľadom na variabilitu individuálnych právnych vzťahov však nemožno vylúčiť procesné situácie, keď sa navrhovateľ bude návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhať rozhodnutia, ktoré bude

z hľadiska výroku totožné s eventuálnym rozhodnutím vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP). Môže ísť napríklad o návrh počas konania, v ktorom sa už žalobca domáha identického meritórneho výroku, alebo o návrh pred začatím konania vo veci samej, v ktorom sa mieni navrhovateľ takéhoto výroku domáhať. Súd v danej procesnej situácii nesmie bez ďalšieho rezignovať na poskytnutie predbežnej ochrany iba z toho dôvodu, že by neodkladným opatrením prejudikoval meritórne rozhodnutie a upravil pomery strán predčasne. Kritériom pre akceptovateľnosť takéhoto rozhodnutia je, že totožnosť výrokov pripúšťa povaha veci, čo predpokladá, že súd je vždy povinný individuálne vyhodnotiť, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov. S prijatým záverom sa musí súd vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Vo všeobecnosti nemožno abstraktne vymedziť, ktoré subjektívne nároky svojou povahou vždy pripúšťajú nariadenie neodkladného opatrenia s výrokom totožným, ako je výrok vo veci samej. Spravidla pôjde o špecifické zdržovacie nároky, pri ktorých musia byť súčasne splnené podmienky nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 1 CSP. Tým však nie je okruh potenciálnych nárokov z daného hľadiska vyčerpaný. Argumentačne udržateľný právny záver v konkrétnej veci si vždy vyžaduje zohľadnenie všetkých relevantných okolností prípadu.

14. Po oboznámení sa s obsahom odvolaním napadnutého uznesenia a jednotlivých odvolacích námietok žalovaného a podstatou jeho odvolacej argumentácie, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd neprijal argumentáciu žalovaného použitú v odvolaní o tom, že žalovaný žalobcu „štuchol vidlami“ a že tak urobil v rámci prirodzeného obranného manévru po tom, čo sa k nemu žalobca vo večerných hodinách „zakrádal“ na pozemku žalovaného. Odvolací súd nezdieľa s odvolateľom ani náhľad na vec, že sa jedná o nešťastnú náhodu v podstate „vyvolanú“ nevhodným a prekvapivým správaním sa žalobcu na pozemku žalovaného, nakoľko takáto interpretácia okolností je neprimeraným zľahčovaním konania žalovaného a popieraním závažnosti následkov spoločensky neprijateľného a neakceptovateľného správania sa žalovaného. Už len samotná skutočnosť, že žalovaný si vo svojich výpovediach v rámci trestného konania a jeho jednotlivých fáz sám odporuje a zjavne tendenčne ponúka orgánom činným v trestnom konaní, ako i civilnému súdu rozhodujúcemu o neodkladnom opatrení rôzne verzie priebehu skutkového deja, viedla k tomu, že odvolací súd neuveril prednesenej verzii žalovaného o „nešťastnej náhode alebo nešťastnej zhode okolností“. V konaní o neodkladnom opatrení má súd dosiaľ osvedčené, že zo strany žalovaného došlo k aktívnemu útoku proti osobnej integrite žalobcu a to predmetom (vecou), ktorý je spôsobilý spôsobiť na tele človeka zranenia nezlučiteľné so životom, ktorý cez prizmu trestnoprávnej normy napĺňa atribúty konania „so zbraňou“. Uvedenému ataku predchádzali i viaceré iné skutkové okolnosti, ktoré preukazujú mimoriadne vyhrotené susedské vzťahy medzi žalobcom a žalovaným. Taktiež nie je na mieste zľahčovať či „bagatelizovať“ utrpené zranenia žalobcu, keď v podanom odvolaní žalovaný zvýraznil, že sa jedná „len“ o perforačný vpich resp. vpichy na predlaktí žalobcu, ktoré zranenia navyše nemohli žalobcu obmedzovať v bežných činnostiach po ním deklarovanú dobu práceneschopnosti. V tejto súvislosti je nutné zvýrazniť, že doklad o práceneschopnosti a jej trvaní vystavil lekár, špecialista a laický úsudok alebo nesúhlasný subjektívny názor žalovaného uvedenú objektívne lekárom konštatovanú skutočnosť nie je spôsobilý spochybníť alebo zmeniť. Nemožno akceptovať ani argumentáciu žalovaného, že pokiaľ žalovaný svojím manévrom prepichol vidlami „len predlaktie“ žalobcu, nie je potrebné zabezpečovať ochranu žalobcu napr. neodkladným opatrením. Odvolací súd zvýrazňuje, že akýkoľvek útok proti telesnej integrite inej osoby je spoločensky neakceptovateľný; žalovaný pritom na takéto konanie použil vidly. Rozsah zranení spôsobených na tele žalobcu potom možno logicky pričítať i obrannému inštinktu každého človeka, pričom pokiaľ by žalobca takto nekonal, konanie žalovaného mohlo mať i významne závažnejšie následky v podobe závažného poškodenia zdravia alebo i usmrtenia. Pokiaľ v minulosti susedské nezhody žalovaný riešil takým spôsobom, že umiestnil (vysypal) lístie (podľa tvrdení žalobcu i štrk) na kapotu auta žalobcu, za čo bol i v priestupkovom konaní riešený a potrestaný, je zrejmé, že ani uložená sankcia v rámci priestupkového konania nebola dostatočná a nezabránila a ani nezmiernila ďalšie nasledujúce konanie žalovaného vystupňované do fyzického útoku žalovaného na žalobcu, a to za pomoci vidiel. V predmetnom konaní o neodkladnom opatrení je zo spisu zistiteľné, že proti žalovanému je vedené trestné stíhanie za trestný čin ublíženia na zdraví v súbehu s trestným činom výtržníctva, pričom trestné konanie v čase rozhodnutia odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení právoplatne skončené nebolo. Práve vzhľadom na stupňujúce sa útoky, resp. stupňujúce sa agresívne konanie a spoločensky neakceptovateľný spôsob správania sa v susedských sporoch, keď vedené trestné konanie môže vzájomnú nevraživosť ešte eskalovať, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti a tiež nutnosti nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení zákazu žalovanému priblížiť sa

k osobe žalobcu na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov. Uvedené nariadené neodkladné opatrenie je podľa názoru odvolacieho súdu i v súlade so zásadou proporcionality, keď takýmto spôsobom chráni osobnú integritu žalobcu, avšak nijakým spôsobom neobmedzuje žalovaného v bežnom živote. Pokiaľ v podanom odvolaní žalovaný popisoval i možnosť zneužitia nariadeného neodkladného opatrenia zo strany žalobcu, uvedené je len v rovine hypotetických úvah a domniek zakladajúcich sa na možnom účelovom a slovami žalovaného „záškodníckom“ správaní žalobcu, ktoré úvahy, domnienky a hypotézy žalobca dosiaľ nepodložil (ani neosvedčil) žiadnym zákonným a hodnoverným dôkazom. Jednoznačne je však v konaní preukázaný (nie len osvedčený) fakt, že žalovaný zaútočil proti žalobcovi vidlami, týmito ho bodol a v dôsledku utrpených zranení bol žalobca práceneschopný v rozsahu jedného mesiaca. Vyhodnotiac tak váhu tvrdení žalovaného v porovnaní s váhou okolností, resp. skutočností, v konaní osvedčených či dokonca preukázaných, odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti nariadeného neodkladného opatrenia. Odvolací súd záverom uvádza, že súd prvej inštancie obmedzil trvanie nariadeného neodkladného opatrenia na dobu 6 mesiacov. V dôsledku odvolania žalovaného, ktorý namietal nedôvodnosť samotného neodkladného opatrenia, odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a prípadné rozhodnutie o predĺžení doby trvania neodkladného opatrenia by bolo porušením zásady zákazu zmeny k horšiemu. Žalobca odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nepodal a teda nenamietal časové obmedzenie trvania nariadeného neodkladného opatrenia na dobu 6 mesiacov. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v čase rozhodnutia odvolacieho súdu prebieha trestné stíhanie žalovaného, v ktorom prípadnom rozhodnutí súdu v trestnej veci je, v prípade uznania viny zo spáchania trestného činu, možné uložiť i povinnosti spočívajúce v príkaze napr. nepriblížiť sa k určenej osobe na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov (ak súd podmienene odkladá uložený trest odňatia slobody s probačným dohľadom). S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v jeho meritórnych výrokoch I. a II. potvrdil ako vecne správne.

15. Ako výrok závislý, preskúmal odvolací súd i výrok o trovách konania, t.j. výrok III. uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania. Keďže neodkladné opatrenie bolo nariadené v zmysle § 330 ods. 2 CSP a súd prvej inštancie neodkladné opatrenie nariadil bez povinnosti podať žalobu vo veci samej, resp. poučenia o možnosti podať žalobu o veci samej, bolo uznesenie súdu prvej inštancie rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, a preto bolo rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania o neodkladnom opatrení dôvodné. Uvedené bolo zároveň i správne, keďže návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobcu súd vyhovel v celom rozsahu a je tak možné konštatovať celkový procesný úspech žalobcu v konaní. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil i v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania.

16. O trovách odvolacieho konania o neodkladnom opatrení rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovaného, tento úspešný nebol ani čiastočne a celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalobcovi, ktorý sa k odvolaniu žalovaného i vyjadril, a to prostredníctvom právneho zástupcu, čím mu v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne vznikli. Odvolací súd preto uložil procesne neúspešnému žalovanému v celom rozsahu zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

17. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).